

Mälestusi vanast õpetajast

Naabruses elav vanatädi jutustas meile endisest kooliõpetajast Antist.

Kui Ant siia, Tammiku kooli, tuli, oli ta alles 20-aastane noormees.

Siin abiellus ta eelmise õpetaja tütre Liisaga, pidas koolitalu ja õpetas lapsi terve 46 aastat.

Ta oli väga range ja nõudlik mees; tahtis, et lapsed selle 3—4 aastaga omandaksid eluaegse tarkuse. Kui ikka ei osanud oma tükki, siis oli kärkimist ja paukumist mis hirmus. Joonlaud lõi välku mõnegi sõrmedel, ja söömata jättis, suuremate pahanduste puhul pani aga nurga põlvili. Kui lapsed ta ära pahandasid, pöranud vana Ant rusikaga kantslile, nii et süüdlasie põlved värisenud veel poolel koduteel.

Aga õppeedukus oli hea. Ja ega õpetaja alati ka riienud — laste väiksemate vigurite ja kelmustükkide peale ta ainult muigas heatahtlikult.

Ei olnud tema ajal niisuguseid suuri ja valgeid klassiruumi, ei seliseid koolipinke kui nüüd. Ei olnud ka niisugust internaati ja kaetud lauda. Või veel keetjat! Igaüks säristas ise oma soolaliha õpetaja pliidil või nosis kotist, mis ema kaasa pani. Magati ka siinsamas õpetaja köögis puukoikudes või pörandal. Hommikul koristati asemed jälle ära. Aga küll oli siin igasuguseid söödikuid!

Eks need lapsed ikka tüüdanud ja väsitanud, aga kui nad kevadel koolist lahkusid, seisis vana Ant pisarsilmil akna juures...

SIRJE PUIERÄST,

Tammiku Algkooli IV kl. pioneer